

Příběh indického světce:  
„Bůh je vždy uvnitř“  
Mluvili jsme  
o Guru Amar Dasovi,  
kterému bylo již  
72 let,  
když potkal svého mistra.  
A jeho mistr nebyl nikdo  
jiný, než jeho vlastní bratr,  
který bydlel vedle.  
Celou tu dobu,  
až do 72 let čekal,  
nevěděl, kde žije  
ten Božský muž.  
Protože většina lidí  
považuje věci za dané.  
V Indii jsem znala  
jednoho mistra, nikdy  
u sebe nenechal žádného  
žáka déle než 6 měsíců.  
Nícméně tedy, toto je typická  
záležitost mysli.  
Co je příliš blízko,  
moc dobře nevidíme.  
A co je snadné, o tom  
si myslíme, že nemá cenu.  
Předpokládejme, že bude  
nějaký kámen vzácný jako  
diamant, pak za něho  
zaplatíme víc než  
za diamant.  
Slyšela jsem,  
že posbírali mnoho diamantů,  
ale nejdříve je ukryli.  
Nebylo jich mnoho,  
kdyby jich bylo mnoho,  
možná by je lidé chtěli  
levněji.  
Potom, jak to,  
že Guru Angad, i když to byl  
jeho bratr, proč si myslíte,  
že mu dal zasvěcení  
ve věku 72 let?  
Protože většinou je věk  
60, 65 let maximum.  
Řekněte mi to, někdo ví?  
Jak to, že tak starý  
mohl ještě dostat zasvěcení?  
Všichni moudří Buddhové  
tady sedí.

Upřímnost.  
Upřímnost?  
No, všichni jsou v tom  
věku upřímní.  
Jsem si jistá, že on již  
věděl, co chce.  
Pokud v tom věku  
ještě váháte,  
jestli máte získat zasvěcení,  
abyste se zachránili nebo ne,  
nevím, jestli můžete být  
ještě vůbec kdy upřímní.  
V té době byste  
měli být velice šťastní,  
dá-li vám někdo zasvěcení,  
upřímný nebo ne.  
Člen rodiny.  
Člen rodiny?  
Jsou takové věci  
v domě guru? Ne.  
Žádní členové rodiny.  
Dokonce jeho dcera,  
když ho chtěla vidět,  
musela čekat, až zavolá.  
A i když se cítila odvážná  
díky upřímnosti  
toho starého muže,  
stejně říkala:  
„Zůstaňte tady, nejdříve ho  
požádám o dovolení.“  
Ten mistr tedy musel být  
velice přísný.  
To je jediný způsob,  
jak přimět žáky k disciplíně.  
Protože my jsme nezkrotní,  
zvykli jsme si na to,  
být nezkrotní jako kuň  
bez směru,  
stále pobíháme po okolí,  
jako kuň  
a když přijdete ke guruovi  
a váš guru také řekne:  
„Nevadí, dělej, co chceš,“  
pak nikdy nic neuděláte.  
Půjdete na pláž,  
půjdete domů, budete spát  
a pak budete jíst  
a zase půjdete spát.  
Nebudete moc meditovat.  
Možná je jeho vnitřní úroveň

vysoká?  
Vnitřní úroveň je vysoká?  
Dobrá, nejspíš.  
Ale to není ono, ano?  
Osud?  
No, možná. Co dále?  
On již trénoval.  
Trénoval? S kým?  
Zkušeností.  
Díky životní zkušenosti.  
Životní zkušeností.  
Životní zkušeností!  
Och, Bože, to mu trvalo  
dlouho, do 72!  
Má dobroto!  
Životní zkušenosti!  
Touha po odpovědi.  
Netoužíme po ní všichni?  
I lidé po ní touží,  
ale je-li jim 72, je jim 72, ne?  
On je již možná vegetarián  
a dodržuje pravidla.  
To myslím bude ono.  
Ano, protože to je to  
minimum, které se vyžaduje,  
ne?  
A většinou,  
když jsou lidé příliš staří,  
je pro ně obtížné přejít  
na vegetariánskou stravu,  
nebo možná nemohou.  
Ale v Indii to není stejné.  
On dovlekl své staré tělo  
z Pandžábu celou cestu  
na poutní místa.  
A bylo jich 20!  
Byl také schopen dlouho  
sedět, myslím. Je zdravý.  
Byl vegetariánem celý  
svůj život.  
Indové, mnozí z nich  
jsou vegetariány, většina.  
Až později přišly  
různé druhy náboženství.  
Lidé tedy začali být  
méně vegetariány.  
Tradicí to trochu otřásl.  
Jinak dříve byla  
většina Indů vegetariány.  
On tedy musel být

vegetariánem celý svůj život.  
A je to tak zdravý chlapík,  
prošlapal 20 poutních štací.  
A po celou tu dobu žije  
blízko svého bratra,  
který je osobou,  
která zrealizovala Boha  
a on to nezjistil.  
A žena jeho synovce  
stále něco přeříkávala  
a on tomu nikdy  
nevěnoval pozornost.  
Přeříkávala svatá písma  
a on tomu nikdy nevěnoval  
pozornost, až pak.  
Myslím, že jeho čas nadešel.  
A jak dlouhou dobu  
musel čekat.  
Vy máte štěstí.  
Kolik Vám je?  
Je mi 47.  
Čtyřicet sedm!  
Vypadáte na 20!  
Tak mladě. Žádné vrásky,  
nic. Dobrá kůže!  
Už vás vídám dvacet let  
a vypadáte stejně jako včera.  
Dobře praktikujete,  
jste dlouho mladá.  
Než jste sem přijeli,  
byli tady dva  
Taiwanci (Formosané),  
přijeli sem, ještě před tím,  
než jsem sem přišla já.  
Přišla jsem tedy a viděla je.  
Každý se snaží pomoci  
jiným způsobem.  
Ti, co se vyznají  
v elektrice, kontrolují  
zásuvky a podobně.  
Ti, kteří umějí zapojit  
televizi, lezou na střechu  
přípevňoval satelit,  
každý dělá něco,  
budují cestu,  
sázejí stromy  
a kupují věci.  
Každý pomáhá,  
bylo to tedy rychle hotové.  
Tyto dva džentlmeny,

samozřejmě znám již dlouho,  
téměř od začátků mé mise  
na Taiwanu (Formose).  
Bavili jsme se tedy,  
žertovali jsme o tom,  
kdo je tady mladý.  
A pak jsme spěchali,  
když jsme něco dělali  
a on pak začal trochu  
ztěžka dýchat.  
Říkala jsem: „Co je,  
mladíku?“  
On řekl: „Už je mi 74 let!“  
Samozřejmě,  
já to musím vědět,  
ale zapoměla jsem.  
Zapoměla jsem, jak čas letí.  
Znám ho  
skoro 20 let nebo tak nějak.  
Tehdy mu bylo  
jen 50 a něco.  
A teď je mu 74,  
nemohu tomu uvěřit.  
Vůbec na 74 nevypadá.  
Samozřejmě, je trochu více  
vyvinutý tady,  
jako většina starších mužů.  
Ale nemohla jsem uvěřit,  
že je mu už 74.  
Vypadal jako dříve.  
Nemohu uvěřit, že je mu 74.  
Stále vypadal velice zdravě,  
měl dobrou pleť,  
růžovou a dělal spoustu věcí.  
A některé  
Vietnamky (Aulačanky)  
v LA (Los Angeles),  
když jsem se s nimi opět  
setkala, říkaly,  
že je jim přes 70.  
Řekla jsem: „Co? Skutečně?“  
Protože ona na to nevypadala.  
Je nemožné to vypovědět.  
Řekla jsem tedy: „Můj Bože,  
jaké je to tajemství?“  
Ona řekla: „Medituji  
velice dobře, Mistryně!“  
Ona řekla:  
„Velice pilně.“  
Tento příběh je o dívce,

která se dostala do bordelu.  
Jen aby lidé věděli,  
že je jedno, kde jste,  
jste-li svatí, jste svatí.  
A že nemáme svaté soudit  
za to, kde jsou nebo  
co se zdá, že dělají.  
Někdy to vypadá,  
že jsou takoví a takoví  
nebo se jeví, že dělají to  
nebo tamto,  
ale ve své duši  
jsou čistí jako lotos v blátě.  
„Byla jednou  
velká, slavná, svatá, žena.  
Jmenovala se Rabia.  
Byla velice krásná  
když byla mladá  
a díky její kráse  
ji jednou unesli zloději,  
kteří ji prodali majiteli  
veřejného domu,  
kde měla pracovat  
jako všechny ostatní ženy,  
které žily ve stejném domě.  
První noc v jejím  
novém prostředí  
ji vzal nějaký muž  
do její místnosti,  
a ona se s ním ihned  
dala do řeči.  
Řekla: ‘Och, je milé setkat se  
s milým mladým mužem.  
Prosím udělejte si  
v křesle pohodlí,  
já se zatím trochu pomodlím.  
Chcete-li, můžete se  
modlit se mnou.’“  
Vejde do veřejného domu.  
Pomodlete se se mnou.  
Myslíte si, že ten muž  
po tom ještě měl  
nějaké choutky?  
Ona věděla, co má dělat.  
„Ten mladý muž  
byl překvapen.“  
Samozřejmě,  
že na takovém místě  
neočekával takový postoj.  
Byl tedy velice překvapen.

„On si ale klekl vedle Rabii  
a oba se nějakou chvíli  
modlili.“  
To je Indie.  
A je jedno, kdo v Indii jste,  
jste-li Ind,  
jste od dětství vychovávání  
k poznání něčeho o Bohu,  
o modlitbách, je jedno  
jaké je to náboženství.  
V Indii v současnosti  
žije většina náboženství  
vedle sebe  
a nemají žádné problémy.  
Důvodem, proč nějaké  
problémy mají,  
není kvůli nim samotným,  
ale díky nějakým  
vnějším vlivům.  
Někteří lidé chtějí  
profitovat z nějakých zmatků  
pro své pohodlí  
nebo nějaký jejich zájem.  
A někteří lidé jsou naivní  
a poslouchají je  
a pak bojují s bratry.  
Všude je to stejné,  
je to takto.  
Začalo to jako velice malé,  
někde, a pak  
se to zvětšovalo  
a zvětšovalo a zvětšovalo.  
A čím více lidí bojovalo,  
tím více bylo na obou  
stranách zraněných,  
tím více se mezi nimi  
stupňovala nenávist.  
A pak to takto pokračovalo.  
To je Indie,  
bylo tedy velice dobré,  
že se chovala takto  
a dokonce ten muž,  
který vstoupil do toho domu  
poslouchal.  
„Po jejich modlitbě  
Rabia vstala a řekla:  
‘Jsem si jistá, že vám nebude  
vadit, když vám připomenu,  
že jednoho dne zemřete.’“  
Ten hoch se tam přišel

potěšit a co musel dělat?  
Zaprvé tam musel klečat.  
Bolí ho kolena  
a teď si musí uvědomit,  
že jednoho dne zemře.  
Jaké potěšení.  
„A pokračovala,  
‘abych k vám byla fér, bude  
správné, když vám řeknu,  
že hřích, který máte  
v mysli vás povede  
do pekelného ohně.’“  
Och, stále se to zhoršuje.  
Chudák hoch.  
Snažil se zapomenout  
než vešel.  
A ona to teď vše vyřkla:  
„Prosím, kvůli sobě zvažte,  
přejete-li si spáchat hřích  
a tak skočit  
do hořícího pekla,  
nebo se raději tomuto  
osudu vyhnete.“  
Ten muž byl tedy  
jako instantní nudle  
ve vařící vodě.  
Byl tedy velice jemný  
a velice, velice uctivý.  
„On jí tedy řekl:  
‘Ach, dobrá a svatá dámo.  
Otevřela jste mi oči...’  
Ten mladý muž  
byl překvapen  
a řekl tohle.  
A pokračoval,  
‘...dříve mi byl skryt  
význam tohoto hříchu.  
Vážně slibuji,  
že již nikdy nenavštívím  
takový dům.’“